

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

Орган Київського обкому ЛКСМУ

Рік видання XI
№ 87 (1255)

ЧЕТВЕР, 23 ЛИПНЯ 1970 р.

Ціна 2 коп.

СЛОВО БУДІВЕЛЬНИКІВ

Лист ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про поліпшення використання резервів виробництва і посилення режиму економії в народному господарстві», рішення XVI з'їзду Ленінського комсомолу викликали бурхливу хвилю трудового піднесення серед колективу виконробської дільниці старшого майстра В. М. Саксана будуправління № 1 тресту «Укрспільгоспбуд». Ця дільниця наполовину складається із комсомольців.

Дальшому розгортанню трудової активності будівельників посприяла Постанова Пленуму ЦК КПРС про скликання XXIV з'їзду партії. На своїх зборах колектив дільниці В. М. Саксана цілком

схвалив почин москвичів розгорнути соціалістичне змагання на честь партійного з'їзду.

БУДІВЕЛЬНИКИ ПЕРЕГЛЯНУЛИ ПОПЕРЕДНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ І ПРИЙНЯЛИ НОВІ, ПІДВИЩЕНІ. П'ЯТИРІЧНИЙ ПЛАН ВОНИ ВИКОНАЮТЬ ДО 53-І РІЧНИЦІ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ, А ПЛАН ОСТАННЬОГО РОКУ П'ЯТИРІЧКИ — ДО 25 ГРУДНЯ ЦЬОГО РОКУ. ТАКОЖ ДОСТРОКОВО БУДЕ ЗАВЕРШЕНЕ ЗАВДАННЯ ПЕРШОГО КВАРТАЛУ НАСТУПНОГО РОКУ.

Колектив зобов'язується знизити собівартість будівництва на 0,5 процента і підвищити продуктивність праці на 5 процентів проти планових показників.

Наше натхнення і праця — партійному з'їздові!

В колегії «Зоря комунізму» Новоархангельського району добре працюють брати Іван та Василь Шумейки. На своєму комбайні вони щоденно збирають 15 гектарів ячменю.
На фото: Іван та Василь у полі.
Фото В. КОВПАКА.

П'ЯТДЕСЯТИРІЧЧЯ Радянської влади, 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, 25-річчя Перемоги над німецьким фашизмом — які це яскраві, незабутні віхи в громадсько-політичному житті нашого суспільства! І ось загоряється ще одна віха. Пленум ЦК КПРС, що відбувся нещодавно, прийняв Постанову про скликання чергового XXIV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу в березні 1971 року. З'їзд підіве підсумки діяльності партії по керівництву комуністичним будівництвом, внутрішньою і зовнішньою політикою Радянської держави за період, насичений важливими подіями в житті нашої країни і всього світу. З'їзд визначить перспективи і конкретні завдання дальшої боротьби за виконання Програми КПРС.

Молоді Кіровоградщини з великим піднесенням зустріли звістку про скликання чергового партійного з'їзду. Повсюдно в комсомольських організаціях проходять збори, на яких юнаки і дівчата беруть нові, підвищені зобов'язання на честь цієї історичної події. В сьогоднішньому номері розповідається про збори комсомольського активу Кіровоградського заводу «Червона зірка».

На цих зборах комсомольсько-молодіжна бригада Миколи Скліфуса з ковальсько-пресового цеху зобов'язалась до дня відкриття XXIV з'їзду КПРС виконати півтори річних норми. Молоді машинобудівники підхопили цей почин. І він набирає все більшого розмаху. Комсомольці Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів включились в боротьбу за те, щоб дати сільському господарству понад п'ятирічний план частини на 4010 тисяч карбованців. Молоді шевці Кіровоградської взуттєвої фабрики № 28 прагнуть виготовити по-

СОНЯЧНІ ВІХИ

- КОМСОМЛЬЦІ ОБЛАСТІ ГОТУЮТЬСЯ ДО ЗУСТРІЧІ XXIV З'їЗДУ КПРС.
- ПІВТОРНІ РІЧНІНІ НОРМИ — СЛОВО МАШИНОБУДІВНИКІВ.
- ЗБЕРЕЖЕННЯ ВРОЖАЮ — ТУРБОТА МОЛОДИХ.

над план 65 тисяч пар дитячого взуття. Нові, більш високі зобов'язання ставлять собі молоді виробничники Олександрійського електромеханічного, Гайворонського тензовозоремонтного заводів, Завалівського графітного комбінату, Знаменського локомотивного депо і десятків інших підприємств області.

Міськомком, райкомом комсомолу, комітетами первинних комсомольських організацій слід все зробити для того, щоб були піддані широкій гласності нові трудові зобов'язання молодих виробничників, хід соціалістичного змагання за гідну зустріч XXIV з'їзду партії. Зусилля працюючої молоді повинні бути спрямовані на дострокове завершення планів п'ятирічки і 1970 року, на максимальне використання резервів, виявлених під час обговорення Листа ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ.

Величезне значення для дальшого розвитку сільського господарства мають рішення липневого Пленуму ЦК КПРС. Комсомольські пропагандисти, політінформатори, агітатори роз'яснюють зарз молоді матеріали Пленуму, в яких визначена програма інтенсифікації сільського господарства на основі створення сучасної матеріально-технічної бази. Конкретною програмою дій мілької і сільської комсомолі є рішення II пленуму ЦК ВЛКСМ, який закликав

молодь взяти активну участь у здійсненні заходів, намічених партією. З багатьох районів і сіл надходять повідомлення про те, що, виконуючи рішення липневого Пленуму ЦК КПРС і готуючись до гідної зустрічі XXIV з'їзду КПРС, молоді хлібороби не шкодують сил, щоб вчасно і без найменших втрат зібрати врожай ювілейного ленінського року. Імена кращих молодих комбайнерів читає знаєць з нашої газети. З таким же натхненням трудяться і тваринники, і водії, і молоді представники інших сільських професій. І немає сумніву, що вони зроблять все, щоб виставити свій вклад у дострокове виконання області плану продажу державі всіх видів сільськогосподарської продукції.

Дорогий товаришу! Ти маєш чітку програму своїх дій, свого колективу. Найголовніше її розділи ти знаходиш в документах партії і комсомолу — бо саме турботою про тебе, громадянина і господаря своєї країни, прийняті і рішення Пленумів ЦК КПРС, і рішення XVI з'їзду ВЛКСМ. XXIV з'їзд КПРС накреслить нові перспективи розвитку нашого суспільства, а значить, і перспективи твого особистого прогресу. Тож хай вогонь твого серця, енергія рук твоїх, творча думка твоя будуть підпорядковані прагненню високими успіхами у праці зустріти XXIV з'їзд партії!

250 тонн вапна і 59 тонн трепелу. Таку кількість сировини зекономили з початку року члени комсомольсько-молодіжної бригади Люба Соляник, Галя Маслова, Валя Турчина, Катя Кравченко, Віра Гросул і Віра Ковальчук. Вони працюють на Світловодському заводі вапняково-кремнеземистих виробів.

Кращі молоді жінці

Серед молодих комбайнерів триває змагання на приз газети «Молодий комуніст» «Кращому молодому жінці Кіровоградщини».

Сьогодні йдуть попередку:

Комсомолець Віталій Фіщенко — комбайнер колгоспу імені XXII з'їзду КПРС Добровеличківського району. Він скоїв 164 гектари пшениці і намолотив 4039 центнерів зенця; комсомольсько-молодіжний екіпаж комбайна колгоспу «Путь Октября»

Онуфріївського району. Комсомольці Єгор Гаврилов — комбайнер, Василь Чубаров — помічник комбайнера, Федір Акулов — шофер. Від початку жнив вони скоїли 131 гектар і намолотили 4057 центнерів зерна озимих та ярих культур; комсомолец Яків Чорномор — комбайнер колгоспу імені XX з'їзду КПРС Онуфріївського району. За вісім робочих днів він скоїв 189 і намолотив 4037 центнерів пшениці і жита;

комсомолец Іван Тесля — комбайнер цього ж колгоспу. Його результати — 191 гектар скошеної і 4012 центнерів намолоченої пшениці та жита.

ПОЗВАЧОРА відбулися збори комсомольського активу заводу «Червона зірка». Розширений порядок денний викликав на ділову й одиерту розмову активістів-ватажків. І не зрозуміло. Адже обговорювався підсумки XVI з'їзду ВЛКСМ, липневого Пленуму ЦК КПРС, II пленуму ЦК ВЛКСМ та завдання молодих червонозорівців.

Особливістю Весесомного з'їзду комсомолу, — сказав делегат XVI з'їзду ВЛКСМ, перший секретар Кіровоградського обкому комсомолу М. Сиротюк, відкриваючи збори, — є те, що він відбувся в рік Ленінського ювілею і продемонстрував вірність молодого покоління ідеям Ілліча, відданість справі Комуністичної партії.

Як делегат з'їзду М. Сиротюк розповів присутнім про незабутні враження, привезені поспланцями Кіровоградщини з Москви. Багато невідкладних проблем перед юнаками і дівчатами заводу поставили комсомольські з'їзди, недавні пленуми ЦК КПРС та ЦК ВЛКСМ. Про них доповідав учасникам зборів секретар заводу ЛКСМУ Микола Скляниченко — учасник II пленуму ЦК ВЛКСМ. Першою заповіддю кожного молодого червонозорівця, підкреслює він, було, є і буде — сьогодні зробити більше продукції, ніж вчора.

Юнаки та дівчата заводу рідяться працювати з високою продуктивністю. Ось витяг із рапорту комітету комсомолу XVI з'їзду ВЛКСМ: «Соціалістичні зобов'язання до з'їзду виконали повністю. 15 комсомольсько-молодіжних бригад достроково розрахувались з планом травня.

Руками молодих виготовлено тисячу сівалок». Приклад комуністичного ставлення до праці показують комсомольсько-молодіжні колективи. З ініціативи бригади електроваровальників механоскладального цеху Віктора Недопаса молоді виробничники несли ударну трудову вахту в дні роботи з'їзду. Сам Віктор в день відкриття виконав зміну норму на 310 процентів.

НА ЗБОРАХ КОМСОМЛЬСЬКОГО АКТИВУ

ГОРИЗОНТИ МОЛОДИХ ЧЕРВОНОЗОРІВЦІВ

Завдання цехових комітетів комсомолу, кожного молодого спеціаліста — дбати й про нове поповнення робітників. М. Сляниченко допомагає активу, що завком вже підготував заходи по роботі з випускниками середніх шкіл та МПТУ, які нещодавно прийшли на завод. — Ми розуміємо, — сказав на закінчення секретар комітету комсомолу заводу, — нам довірені завдання державної ваги — озброїти нову технікою сільське господарство. Обіцяємо, наші сівалки прийдуть в колгоспи вчасно, працюватимуть без браку.

Багатий визначними подіями ювілейний рік. І кожна знаходить вірагу в комсомольському серці. Днями, обговорюючи Постанову липневого Пленуму ЦК КПРС «Чергові завдання пар-

ті в галузі сільського господарства», члени бригади ливарного цеху кового чаууну Георгій Дудник ПЕРЕГЛЯНУЛИ СВОЇ СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ І ВИРІШИЛИ, ЩО МОЖУТЬ ЗРОБИТИ ЗНАЧНО БІЛЬШЕ НАМІЧЕНОГО. Ініціативу схвалив завком ЛКСМУ. А на зборах активу Георгій Дудник звернувся із закликом до всіх комсомольсько-молодіжних бригад наслідувати їх почин.

— Нас, червонозорівців, — сказала з трибуни зборів скардувальниця механоскладального цеху № 1 Людмила Гидзиря, — більш, ніж будь-кого стосується рішення липневого Пленуму ЦК КПРС. Дати хліборобам якнайбільше високоякісної сільськогосподарської техніки — така наша відповідь партії. Людмила розповіла, як вдосконалюється для цього технологія виробництва. Зокрема, молоді конструктори достроково розробили і спроектували оснащення нової сівалки «СЗ-3,6». А їх творчий задум втілює в метал уні заводського профтехучилища № 4. Вони виготовили діючу модель цієї машини. Вбоявання за своєчасне виконання виробничих планів прозвучали у виступах стеларя-упа-

ковщика деревообробного цеху Надії Книш та слюсаря інструментального цеху Леоніда Новикова. Вони адресували серйозні претензії службам постачання та заготівлі.

В ці дні на «Червоній зірці» розпочалося соціалістичне змагання за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС. Першими виступили колективи механоскладального цеху № 1 та ливарного цеху кового чаууну. Відповіддю зачинателям прозвучали на зборах активу слова Миколи Скліфуса — бригадир комсомольсько-молодіжної бригади ковальсько-пресового цеху: — ДО ДНЯ ВІДКРИТТЯ З'їЗДУ ПАРТІЇ ЗОБОВ'ЯЗУЄМОСЯ ВИКОНАТИ ПІВТОРНІ РІЧНІНІ НОРМИ.

Плани підомої на весь завод бригади — реальні. Адже це з травня колективи працює в рахунок 1971 року.

Перед комсомольськими вожаками виступили директор заводу К. С. Курцев, заступник секретаря парткому М. О. Ковіка та начальник ремонтно-механічного цеху Л. П. Снігур.

В роботі зборів активу взяв участь перший секретар Кіровоградського міському ЛКСМУ А. Ніцов. Учасників ради комсомольських активістів чекала хвилююча новина. На закінчення перший секретар обласного комітету комсомолу М. Сиротюк привітав до прапора комсомольської організації заводу пам'ятну червону стрічку ЦК ВЛКСМ за активну участь в першій ювілейному соціалістичному змаганні.

О. БАСЕНКО.

„ДОСТАУГ“ — ЦЕ ДРУЖБА

ГОСТІ З АЗЕРБАЙДЖАНУ —
У БОГДАНІВЦІ

Все розпочалося чотири роки тому. Директор Халданської середньої школи З. Г. Шоюбов, прочитавши у журналі «Коммунист» статтю В. О. Сухомлинського «Про народного учителя», в якій розповідалось про роботу Богданівської середньої школи, вирішив написати Івану Гуровичу листа. Невдовзі надійшла відповідь, а згодом шкільні колективи обмінялися делегаціями. Сьогоднішні гості богданівців з захопленням цікавилися навчальним процесом школи, з роботою виробничої бригади, милуються чудовою природою України.

Давні знайомі Заїд Гамілович Шоюбов і Іван Гурович Ткаченко. Дві людини, які присвятили своє життя вихованню дітей обмінюються думками, враженнями. Аж у роботі обох шкіл є багато цікавого і повчального.

З. Г. Шоюбов: — Мене найбільш вражає добре поставлена справа навчання і трудового виховання учнів, дитяча творчість, багата наочність.

І. Г. Ткаченко: — Коли ми були гостями халданівців, найбільше що відчували, це велику любов до нас. Одним з моментів виховного процесу в них є інтернаціоналізм, прищеплення поваги нового до культури і історії інших народів, які населяють нашу країну. Це ми відчували на кожному кроці.

Характерний випадок. Вчитель географії Н. Х. Гамідову вже час було йти на пенсію. Відвідавши Богданівку, ознайомившись з життям халданівців, він залишився ще працювати з метою, як він пояснив, «передати своїм дітям все те, що бачив на Україні».

Звичайно, не може не викликати захоплення така, скажімо, наочність, як таблиці по економіці свого колективу «Родина», де видно, наскільки зросли врожаї зернових культур та цукрового буряка, збільшилось виробництво тваринницької продукції, доходи колгоспників. Або приклад, виготовлені руками учнів. Не можна залишити байдужим, оглядаючи «Стілу дружби» чи панно «Мати-батьківщина», виготовлені

учнями під керівництвом вчителя Б. І. Спрот'яникова. Є що показати гостям і на учнівському полі, де очікується хороший урожай соняшнику, гречки, кукурудзи на сортове зерно, буряків. До речі, минулого року учні одержали урожай буряків по 460 центнерів з гектара.

Далеко від Богданівки Халдан. І культури ростуть там інші. Гості розповідають, як вони вирощують на своєму дослідному полі багатовинок, як допомагають колгоспникам з артілі імені Сабіра. Халданська школа відмічалась в республіці як ініціатор впровадження гранату.

Ознайомитись швидко. Цюправда, Наташа Чорна і Забіта Мамедова, Таня Черниш і Ріта Гасанова вже знайомі між собою так, як і Толя Машковський та Тамерлан Шоюбов. Зрештою, коли з вокзалу вирушили до Богданівки, разом співали, гомоніли. Секретар комітету комсомолу Халданської середньої школи Ілгам Аліпозалов цікавився справами богданівських комсомольців, в свою чергу, бригадир виробничої бригади Толя Машковський запитував, як працюють на своєму полі халданці. І в кожного було своє запитання від «а чи дуже у вас жарко?» — до «а ти граєш у волейбол?».

А потім гості побували біля пам'ятника партизанам Вітчизняної війни, відвідали кімнату трудової і бойової слави, музеї.

П'ять днів перебували гості в гостях посланці Азербайджану вчителі та учні Халданської середньої школи Євлахського району. За цей час вони детально ознайомилися з роботою Богданівської середньої школи, відвідають передові господарства району, промислові підприємства, піонерський табір імені Юрія Гагаріна, розкажуть про свій прекрасний край.

П'ять днів їх супроводжуватиме гостинність господарів і щирі слова:

— Урексен шадам, достлар!

— Сердечно раді вам, друзі!

О. РИГНЧУК,
с. Богданівка,
Знам'янський район.

КОРИСТАЙТЕСЬ ЦИМ ДОСВІДОМ

В мережі комсомольської політосвіти — канікули... підготовка до нового навчального року. Як і раніше, видною фігурою в системі політичної освіти залишається політінформатор. Але як виміряти ступінь його впливу на молодь? Які критерії визначають рівень усної агітації?

За завданням обкому комсомолу шкільним цим питанням зайнялась проблемна лабораторія соціологічних досліджень при Білоруському державному університеті імені В. І. Леніна. Дослідники поставили перед собою такі завдання:

— Вияснити, яка роль і місце усної політичної агітації в комуністичному вихованні молоді в зв'язку з ростом таких масових засобів ідейного впливу на людину, як преса, радіо, телебачення, кіно.

— Визначити, що собою являє політінформатор (його теоретичний і культурний кругозір, професіоналізм, майстерність тощо).

— Уточнити фактори, які впливають на ефективність агітації (зміст, місце і час проведення політінформації, обізнаність політінформатора в бieżучих подіях, ступінь впливу зарубіжної ворожої агітації тощо).

— Узагальнити досвід керівництва інститутом політінформаторів з боку комсомольських органів.

— Виявити значення і характер перерахованої агітації, яка проводиться комсомольцями в щоденному спілкуванні з людьми на виробництві і в побуті.

Соціологічна лабораторія вивчила стан усної політичної агітації на 25 об'єктах всіх районів міста Мінська — на підприємствах важкої і легкої промисловості, будівництва, транспорту, в науково-дослідних інститутах і торговельних організаціях. Але оскільки збір матеріалу по ній що знаходиться в стадії обробки, зупинимось на висновках обстеження одного лише Заводського району Мінська.

В різних за характером колективах були прослухані 30 політінформаторів, проаналізовані питання, які задавалися секретарі і політінформаторам, проведено анкетне опитування політінформаторів і слухачів комсомольського політінформатора. Обстеження показало, що дві треті складають політінформаторів — комуністи і комсомольці 93 проценти — з середньою спеціальною і вищою освітою: дев'ять десятих із них — інженерно-технічні робітники і службовці, половина має стаж пропагандистської роботи до п'яти років. Очевидно, що такий склад політінформаторів може забезпечити повноцінну роботу. Але при цьому слід врахувати й те, що і освітній рівень слухачів досить високий: більше половини — з середньою і вищою освітою, з неповно-середньою — 33 проценти і лише 6 процентів — з початковою.

Відомо, що ефективність політичної агітації залежить не тільки від її змісту і ідейної направленості, але й від форм і методів впливу на особистість. Причому, не особистість взагалі, а в залежності від її політичного кругозору, освіти, інтелектуального розвитку. І при цьому слово політінформатора, його коментарі про події, які відбуваються, тільки будуть сприяти

збагаченню духовної культури, формуванню наукового світогляду, комуністичному вихованню молоді, якщо сам він володіє глибокими знаннями теорії марксизму-ленінізму.

Опитування показали, що тільки один із чотирьох політінформаторів постійно використовує при підготовці до бесід твори класиків марксизму-ленінізму. Решта — від випадку до випадку. Або — кожний четвертий зовсім не використовує (переважно ті, у кого освіта нижче середньої).

Якими ж джерелами інформації користуються самі політінформатори і агітатори? Це — газети, ра-

діо, телебачення, журналістика чи бесіди агітатора критерії повноти матеріалу, слухачі поставили політінформації на восьме місце, а бесіду агітатора — на одинадцяте.

Тут, однак, треба виділити ще один важливий аспект. Так, політінформатору доводиться мати справу з загальновідомими даними і фактами. Але його роль виходить з того, щоб зуміти проаналізувати ці факти. Якщо лектор, наприклад, як правило, дає декілька чи багато ідей в їх сукупності, то політінформатор дає частіше одну ідею, викликаючи до неї інтерес. Майстерність агітатора і виходить з того, щоб відому істину зробити більш переконливою, доступною, вражаючою.

Зупинимось на тому, якими джерелами інформації найбільш користуються слухачі. Після газет, телебачення (17 — 19 процентів) і радіо (15 — 16 процентів) йдуть неформальні бесіди: з товаришами по роботі (9 — 11 процентів), в домашньому колі (7 — 10 процентів). І якщо міжособистісні канали інформації займають певне місце, необхідно продумати заходи впливу на формування думок молоді в цій сфері.

Якщо перевага надається лекціям, їм відводиться перше місце серед інших форм агітаційно-пропагандистської роботи. Чотирь п'ятих із числа опитуваних заявили, що відвідують їх регулярно. Аж дві треті читають, як правило (на відміну від політінформаторів і агітаторів), спеціалісти з даної галузі. Мабуть, цю форму політичної роботи слід і далі розширювати.

Високо оцінюються вечори питань і відповідей, тематичні вечори, бесіди коментаторів за круглим столом. Люди бажать частіше слухати доповіді керівних працівників. До речі, пригадаємо, як В. І. Ленін говорив, що «особистий вплив і виступ на зборах в політиці страшніше багатьох значить. Без них нема політичної діяльності...»

Слід оцінити той факт, що на запитання анкети: «Чи доводилось вам відповідати на питання, пов'язані з розкриттям ворожих перелач, необгрунтованих слухів і фальшивих інформацій?» 65 процентів опитуваних політінформаторів підкреслили: «Так. Доводилось».

Значить, в умовах все більш загостреної ідеологічної боротьби предметом особливої турботи комсомольських комітетів повинні стати ідейно-політична направленість і змістовність усної політичної агітації, бойовість, чіткість класових позицій в оцінці суспільних явищ.

Такі деякі висновки про стан усної політичної агітації в одному із районів Мінська. Проведені дослідження показали, що комсомольським комітетам ще багато треба зробити, щоб закріпити цю важливу діяльність ідеологічної роботи.

ЯК ВИМІРЯТИ ККД

ПРО ВИВЧЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ
УСНОЇ ПОЛІТИЧНОЇ АГІТАЦІЇ
РОЗПОВІДАЄ СЕКРЕТАР МІН-
СЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМ БІЛОРУ-
СІЇ КОСТЯНТИН ТУРОВИЧ

діо, телебачення, журналістика і потім — лекції. Лише кожний восьмий, десятий політінформатор бере «на озброєння» інформацію про життя свого підприємства. І зовсім небагато використовують довідкову літературу.

В анкеті для політінформатора є запитання: «Які із політичних журналів ви читаєте?». Виявилось, що серед журналів найпопулярніші: «Партійне життя», «За кордоном», «Агітатор» і «Вокно агітатора».

Слід зробити висновок: нерідко слухач і політінформатор користуються одними й тими ж джерелами інформації. І тому не можуть бути задоволені один одним. Ось чому на полях багатьох анкет слухачів доводилось читати: «Бесіди будуються на загальновідомих матеріалах», «Ступінь обізнаності політінформаторів бажав кращого», «В бесіді використовуються газетні матеріали, які я встигаю прочитати сам» і т. д.

А застосовуючи для оцінки ко-

● НА ШКІЛЬНІЙ ОРБІТІ

БАРВИ ЛІТА

В дев'ятикласників Іванівської середньої школи Новоукраїнського району закінчилися екзамени. Та після їх закінчення ніхто не розходився по домівках. Учитель виробничого навчання Іван Селіфонович Троян дав завдання членам учнівської виробничої бригади: через два дні розпочинається практична робота в полі, де розкинулась площа кукурудзи, пшениці, картоплі, соняшнику.

Виробнича бригада у школі ще з малим стажем. Але її члени вже багато чого зробили. Так, наприклад, на уроках виробничого навчання освоїли дингу колосного трактора. Задля силками вирощують кілька культур. Планують зібрати по 18 центнерів соняшнику, 30 — пшениці, по 50 — кукурудзи в зерні.

Що ж здійснюється в школі для того, щоб успішніше справитися з цим завданням? Окрім шкільного, учні з гордістю розповідають, що

кожний з них на літніх канікулах працює у своєму колгоспі, або в Іванівському відділку Новоукраїнського цукрокомбінату. Ось і в цьому році дев'ятикласник Микола Песенченко працює помічником комбайнера. І Віктор Гаркавий, Михайло Рожко, Віктор Троян, Григорій Конощенко, Наталка Змунчилова, Оля Протасова — одні з кращих учнів школи. Безперечно, цей перелік неповний. Але саме ці старшокласники вже зараз гартуються в праці. Ось уже кілька років на літніх канікулах вони працюють в полі. Пралішня колгоспу завжди вносить подяку дирекції школи за виховання працелюбів.

Б. СТАНІСЛАВЕНКО.

с. Іванівка,
Новоукраїнського району.

На знімках: ліворуч — бригадир учнівської виробничої бригади Микола РОЖКО; вгорі — члени бригади Наталка ЗМУНЧИЛОВА, Оля СЕРЕДЕНКО, Таня ГРЕЧАНОВА, Таня КОВАЛОВА, Таня МОГИЛЬНА, Оля ПРОТАСОВА, Фото С. БРОВЧЕНКА.

РЕПЛІКА

СПРАВИ НАШІ ПОБУТОВІ — НЕ ГОТОВІ

Як відомо, кожне нововведення відразу знаходить небагато прихильників. До цього треба звикнути. Ось чому в петрівському готелі «Ігульц» в перший день приїзду пожителі починають обурюватися.

Ім і не втямки, що, скажімо, чисті простирала, наволочки, репродуктори на стінах і звичайні рушники (а не шматки простирала), все це шаблон консервативних столітніх чи обласних готелів.

Я, наприклад, потрапивши в десятий номер «Ігульця», відразу з «радістю» помітив, що тут все оригінальне. Приміром, на четвертому поверху всього один стілець, в гардеробній ніби єдина вішалка. Зате сусіду моему замість рушника дали плед... простирало. Оце щедрість!

Дуже винахідливий директор готелю Г. М. Лось. Від щирого серця хочеться побажати, щоб Петрівський райкомком належно оцінив його «винахідливість». Далечі, він цього заслуговує.

В. ГОНЧАРЕНКО.
Петрівський район.

У КАЗКОВОМУ МІСТЕЧКУ

В основи бору поблизу Ревівки, на самому березі Кременчуцького моря розташоване казкове містечко.

Зранку тут звучать веселі звуки сурми, по щоглі у височині зринає червоне подолництво, і в лісовій тиші починають дзвеніти дитячі голоси.

Туристські походи, робота в технічних гуртках, зустрічі зі знайними механізато-рами району, спортивні поєдинки — все це до вподоби піонерам табору «Дружба».

А ось у лісових аудиторіях працюють юні умільці ракетно-моделного гуртка. Володя Яценко та Олександр Барини-ков закінчили роботу над моделлю пла-нера, свою першу ракету в житті закін-чує майструвати Микола Зруйнований. Ці роботи піонери готують до тематичної виставки «Заповітам Леніна вірні».

Та найбільше бажаних помірятися силами в спортивних поєдинках. Змаган-ня йдуть на волейбольному та баскет-больному майданчику, футбольному полі, тенісних кортах.

Багато ще справ сьогодні у піонерів табору: одним треба зібратися в турист-ський похід до Полтави, другим — в мандрівку до Києва, у футболістів — останні тренування перед матчем з піо-нерами табору «Чайка»...

На фото: (праворуч) в туристському поході. Першими до моря прийшли Тами-ла Сіду, Гриша Шарф та Сергій Чер-няв. Ліворуч вишу: купаються піонери другого загону.

Текст і фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.
Світлодиск,
піонерський табір «Дружба».

О. МОТОРНИЙ

Горлиця з яблуневого саду

(Продовження. Початок в газетах за 16, 18 і 21 липня).

ПОВІСТЬ

Ковальське ремесло опанував Федот в армії. Призвали його служити в кавалерію, спритно він рубав лозу, скакаючи на своєму огирі. Але одного разу молодого бійця покликав старий вусатий командир.

— От що, товаришу Лихолітено, — сказав він, — хлопце, ти, як я бачу, з кавалерією, а в нас в ескадроні нема ко-валів...

— Та я ж не вмію, — сказав Федот. — Не святий горщик ліпяти, — ска-зав командир і повів селюка в опустілу кузину. Там сам одягнув брезентового фартуха, другого дав хлопцеві, і став біля горна.

— Ану, дми!...

Три дні старий будівничий, який сам вийшов у командири з ковалів, учив молодого червоноармійця: «Ти запам'я-тай, — повторював він, — що коваль у кавалерії — перший чоловік. Будуть коні добре ковані — ескадрон в бойовій готовності, а десь одна тільки підко-ва розхляпалася — уже вважай, нема порядку...» Пізніше командир не раз заходив до нього в кузину, сідав на стільчик і див міхом, спостерігаючи, як молодий коваль забивав в конито вухали.

— Золоті руки, — хвалив він, — я ж казав.

Коли прийшов час демобілізації, командир умовляв залишитися на-строково, і коли ніякі умовляння не до-помогли, то зачитав наказ: «Червоно-армійцеві Лихолітено за зразкову службу видати ковальський інстру-мент». З тим інструментом Федот і по-вернувся в артіль, яка тільки організу-валася в селі і обслуговувалася господар-ством.

Ніхто так, як Федот, не міг зварити колінчатого вала до молотарки чи під-лати підшипник. І їхали до Федота з усіх навколишніх сіл.

В сорок першому почалася війна, і фронт підступав до села. З колгоспу почали евакуювати худобу. Вранці ве-лика валька вишикувалася в дорогу, і тут раптом з'явився бугай, прив'язаний до вала за кільце, вправлений йому у верхню губу. Це було щось страшне: коні ставали дикий, корови ревели на-лягані і бігли в степ, а бугай посивів з одного кінця двору в другий, рогами колючиматив ув'язаний вози. Піднявся рев, крик. Люди кинулися врозтіч, кілька чоловік, схопившись дружице, на-магалися загнати озвірілого бика в стаїну. Але він нікого не підпускав. І тут вихопився коваль. Все сталося так блискавично, що ніхто не встиг і опам'ятатися. Бугай різко бекнувся, турну-сміявся рогами, і, здавалося, готовий був підкинути його, мов тріску, над землем, але в останню мить об'їзв, за-ревів і зупинився. І всі побачили, що Федот, зігнувшись від болю, тримає в руках кільце...

Віртовку давайте! — гукнув він. Бугай вгнхонирив, валька рушила на схід, але з Федотом було погано. Жа-лівся: «Грудяк нече...» До лікарні не везли, з району всі лікарі вже евакую-валися, і Зінка виходжувався чоловік-вадом. То парила його, то витирала на-стоємним перцем. Ніяких ліків не було, з кармашком теж стало суцільно, і Федот ледве міг перейти хату. Капав кров'ю. Вранку він навіть надвір не виходив.

Із одного разу забився в степіні край-ній партизанський загін. З'єднання йшло десь північніше, а хлопці вели розвідку, наводили страх на комендан-тів і поліцейські застави, плутали слі-ди. Сміливі вимоталися вкрай, коні їхні зовсім підбилися, і, завернувши до Синюхи, загін ледве відірвався від по-гони пошуку карателів. Бійні обсу-шувалися і підкріплювалися в хатах та годували зморених коней. Командир їхній відкався.

— Оце б коней перекувати, ми б тоді на ситанку по свіжому льоду через річку чкурнули, і ловили б німців вітра в полі!...

Коли Федотові про це сказали, він встав з лежанки, натягнув свою стару ковальську робу і, спираючись на шпек, рушив до покинутої кузні. Його відмо-ляли, сам партизанський командир ка-зав:

— Не треба, він ж зовсім хворі...

— Та й що?

Всю ніч померло забуте горно, дме-ніла в морозній тиші наковальня. На ситанку колані партизанські коні про-красили сліди по голубому льоду, а через годину в село вайрвалися фашисти на бронетранспортерах. Захрипли вузли і двори від чорних шинелей. Хтось, пе-но, доміс на ковала. Його, охриплого і спитлого, в гарячці, стігнув з лежан-ки, поволоки надвір.

— Дай мою робу, — тільки й встиг він сказати дружині.

В тій ролі його і вивели до кручі над річкою...

Грицько не пам'ятає свого батька. Знає його тільки таким, який він зо-бражений на портреті, зробленому із збільшеної довоєнної любительської фо-тографії, — бровастий, круглокий, з густим чубом, розділеним рівним про-філем, яких тепер уже не носить. Фото-граф домалював ромбик краватки, але мати казала, що таких прикрас батько ніколи не мав.

Зінка, щоб зрятуватися, годі немало зазнала торі. І переховали люди в своєму, а потім у сусідніх селах. Но-сила дитя на руках, голубила, пригор-тала до серця. І синочок був її єдиною радістю та вітхом.

В багатьох матерів є такі нестунки, і безмірна любов до мизинчиків, оди-начка, крихіток — не дивина. Дивина починається тоді, коли ніжності пере-стають в свою протилежність, і нестунки, мазунки, рано врозумілих позатинисті материнської душі, беруть її в свої пупки зміцнілі руки. Не зогля-далася і Зінка, коли лебедик зовсім оприрав, розправив крила, а мамині нестуні сириняє так, як це йому само-му хотілося... Дитина вже в третьому класі виходила дошки і на вимогу вчительки відповідала урок, починала ве-сесу імітацію:

— Ме-е-е...

— Ти що? — питав спантелечений вчитель.

— Бе-е-е...

— Діти, що з ним?

— Му-у-у! — продовжував Гриць.

Забавлялося дитя.

Вчитель хотів забави припинити, а Гриць хапав портфель, прибігав до-дому, рюсав: «Вони згущаються з ме-не!» Зінка вштовпувала черговий погром: «Я до Києва дійду!» Не допо-магали ні бесіди в батьківському комі-теті, ні виканки в сільську Раду. Закін-чилося тим, що, просядівши два роки в п'ятому, шостий клас Гриць залишив зовсім. Що ж, син, синку, розважайся, як вистачить на твій в'ї турбот і ро-боти!...

Звеліла якось:

— Наноси води в хату.

А Гриць носить і дзе через поріг.

— Що ж ти робиш? — закричала.

— Сама ж сказала, щоб наносив по-ди в хату...

Лишенько! І не дурна ж дитина, а отаке витворяє. На роботу послала, так він і там слухати нікого не хоче... Схо-пила дрюка, але син владно взяв за другий кінець: «Попробуй...» Скаржи-лося в сільраду, просила вчитель, щоб вони допомогли, та Гриць уже не сипи-лилося... Хтозна, чим би все закінчилося, якби не Василь Степанович. Зінка пе-ред ним розплакалася:

— Нічого не влію...

Вечері бригадир зайшов до хати. Грицько якраз шмирав черевик, зби-раючись на гулянку. Мати прасувала йому вибілену сорочку. Зразу розмова була про те, про се.

— От що, парубче, — сказав рантом бригадир, — завтра о сьомій ранку не міг би ти прийти до мене в табір?

— А чого?

— Діло є.

— Чого ж, може, — погодився хлопець.

Ному кортіло вийти, що там та діло.

— Тільки тощо.

— Хай мати збудить...

Зінка, видно, збудила, і хлопчина з'явився в призначений час, але заспа-ний, закуйовджений, невмиганий. Че-ревики брудні, сорочка м'ята, піджака за-шмудлений. Картуз, як гірло.

— Ну, прийшов, — сказав він, при-маючи руки в кишенях і випльовуючи поруділого недокурка.

— Я ж тобі казав, що діло серйоз-не, — суворо глумив бригадир, — а ти прийшов розхристаний, як на базар. На гулянку і то чепурний... Іди, — глуми-вся на годинника, — о дев'ятій будеш в новій формі, тоді і говоритиму з то-бою...

Грицько стояв, нерішучий, розгубле-ний.

— Тільки без фокусу.

— А то що? — огризнувся хлопець, — Вам чого?

— Треба тебе в люди вивести. Годі байдики бити, пора і за розум братися.

— А хто ти мені такий?

Це було сказано з одвертим викли-ком, навіть з погрозою.

— Я друг твого батька, — владно від-повів Василь Степанович, з ним старі межі розорювали, і совість моя не дозволяє, щоб ти залишився відрапа-ним від діла... Не поспушайся доброго слова, то візьми за барки, маю на те повне право. Але ти ж хлопчець само-

стілий, — підійшов і поклав важку руку на плече. — Сам розумієш... Пі-деш до нас, людиню будеш, мотоцик-ли і телевізори в премію одержувати-меш...

— Таке скажете, — казав усміхнувся Гриць.

— Правду кажу.

— Чого там, давай, роздавайся, — потягав його трактористи.

Грицько важко, але міцно прикипав до бригади. Спочатку підсобляв на ре-монті, підміняв причіплювачів, згодом пішов у вечірню школу і на курси. Від-служив у армії і знову повернувся на своє місце. Він, справді, одержував пре-мії, їздив на зльоті передовиків, і на останньому районному конкурсі оралів завоював мотоцикл. От тільки в сімей-ному житті йому не поталанило. Же-нився на дівчині із сусіднього села, яку зустрів у районі на зльоті, а через пі-року вона його покинула. В селі це глуми-чили по-різному. Одні казали, що невістку від'їла свекруха, інші тверди-ли, що теща наполягав, аби зять пере-йшов до нього в прийми... А Грицько сердито сказав:

— Не схотіла — туди їй і дорога.

— А?

Степ, як море. Він буває тихим і ла-гідним, хмурим і буряним, теплим і ласкавим, холодним і колючим. Та гар-ний він завжди, і Валя любить його до нестями. Любить з дитинства, бо відко-ли себе пам'ятає — відхала його пла-щі і весною, і літом, і восени, і взимку.

І ось вона йде стеном уже як госпо-дарка його, справляючи робітницю. Ве-редній літа степ грає всіма барвами ве-селки, дзвенить, — відлуння різноголо-сими піснями, пахне свіжним хлібом, і тисячами яскравих сонць всміхаються до Васи розквітлі соняшники.

Переплела її вітає:

— Пі-і-і-і! Пі-і-і-і!...

Все-таки добре збробила, що пішла в бригаду і що настала на своєму. Об-ліковство під неї нікуди не втече, а при-ємно почувати себе людиною самостій-ною, такою, що сама кує свою долю, а не чекає, що хтось кудись її посере.

Здобути першу перемогу на шляху самостійного життя. Правда, вдома ще були сліди і дорікання: «Все хочеш на своє поставити...». «А ви б, мамо, хіба не поставили на своє? Хіба не вибра-ли б те, що ближче до душі?» — ска-зала Валя. — «Та воно так», — нату-жно погодилася мати. Вона ще кілька днів дулася, зустрічала і провждала дочку мовчки, а всю свою невгамовну злість виливала на батькові, картуючи його на кожному кроці. Зрештою, всі пристрасті вгамувалися. Тепер мати горда за дочку: в людей на виду, людині хвалена. Про Грицька не згадувала і словом, наче і не було його на світі.

З ним справоватися нелегко. Взятий першого дня наукаський зверхній тон тепер став єдиною можливістю. Коли Ва-ля заглиблювала плуга не на всі кар-бонки, то Грицько зупинив трактора, підходив і шептав дуже виразно: «Чи не здається вам, міледі, що ми оремо лу-же мілко?» — «Винувата, мілора, я не доглядала...» — казала Валя. Коли ж вона принесяла лемеш надто глибоко, і трактор натужно репів у борозні, то Грицько, зупинивши трактора, підска-кував, мов ошарений, і говорив з по-мітним присвистом: «Чи не здається вам, міледі, що ми скоро лігасемося до води?». І Валя нудно вполюювала ті ногки, які повинні були б вилитися в грохлярусне матюгання. В бригаді не лаялись. Довгі роки тут працювала Олександра Іванівна Байрачкова, ба-гачом вона могла б бути матір'ю, якщо не бабусею, і з пошани до неї зника не розпускали. Та й Мелник за цим слідкував круто. І все ж у Грицька лай-ка проривалася зовсім непомітно, не-нароком. Командувати він умів, не раз вгоняв дівчину у сьомий піт, але вона бачила, що так і треба в роботі. По-крито виконувала все, що їй належало виконувати, навіть більше: якщо зупи-нилася переночувати, і втомлений тракто-рист просив: «Міледі, ви йдете по ква-сок, принісність і мені кулхик...» — то приносила, бо знала, що йому за кер-мом у кабіні ще важче, ніж їй. А коли мотор працював ціло, коли робота да-далася, Грицько іноді роздобрявся:

— Міледі, може, сядете до керма?...

Сідала охоче...

І він звернувся та гордо дивився, як зосереджено дівчина веде машину. Владним тоном наставника командував:

— Отак... Отак... Та куди ж ти! — і осклався.

Проте, одного разу, якраз, катан почав скрутувати соломку, все затане ви-бухло.

Зранку того дня робота не ладилася. То на ходу злігав крив, розладалася сіт, і солома стелася вслід, як з ді-рватої гарби, то трактор попадав на купу і буксував, як у іску. Мату дава-ла як не Валя, то сам Грицько.

Кожний день приносить щось нове, цікаве. З'явилися хороші друзі, прийшло задо-волення від сумлінної робо-ти... Ця розповідь про за-крійництво швейного цеху № 4 Новоукраїнського райпобут-комбінату, комсомолку Зи-наїду Петрівну Колісник.

Її батьки — інвалід Ве-дучий Вітчиняний і в'ївни Петро Леонідович та па-харка колгоспу Імени Дзер-жинського Ніна Петрівна можуть пишатися своєю донькою. Бо змалку привчи-ли її любити працю, людей поважати. Виховували про-сто. Без всяких потурани і задних умовлянь. На при-вітність відповідали ласково, на якусь неслухняність — суворістю. Так і минуло дитинство серед розкішної при-

хідні знання. Вчили, на пер-ший погляд, простим навчи-ням. А з них починалися більш складніші операції кравецького діла.

— З неї вийде справжній майстер, — говорили не раз викладачі.

Не помилилися вчителі. Бо практику проходила у Новоукраїні, ще ж саме ствердні і її керівник, дос-відчений закрійник, кому-нист Іван Йосипович Борон.

Він став першим наставни-ком на порозі її самостій-ної праці. Підказував, де слід. А вона ділилася з ним і радістю, і прикроцями.

Всього бувало. Але про закрійника, секретаря пар-тійної організації райпобут-комбінату у Зіні залиши-лись найприємніші згадки, найтепліші слова.

Пригадується дівчині, як одного разу поїхала в різне село. Зустрілася там з про-давцем Аллою Романенко. Розговорилися.

— Зможеш, Зіночко, вико-нати мені прохання?

— Яке саме?

— Пошити одну річ треба...

Візьмеш?

— А чого ж — будь ласка! Коли виконала замовлення, Алла Романенко не повіри-ла своїм очам.

— Ну й красиво як! Спа-сибі, Зіно, шире спасибі!

Це була і є найвища на-города для неї.

Дякує людина. Що може бути приємнішим? Хіба що відчуття потрібності, відчу-ття того, що цінують твої уміння руки.

Пізніше практично часом закрійництво полюбили в це-ху. Сподобалася колективна Зі-ні. Тут вона і залишилася працювати. Міцно подружи-лася з людьми. Хороним закрійником чоловічого одя-гу стала. Це можуть ствер-дити багато замовців.

Щодня поспішає дівчина на роботу. Вичайно при-ймає відвідувачів. Намагаєть-ся вибрати їм потрібний ма-теріал. Так, щоб до дня був. Потім робить відповідні і-креслення костюма чи паль-та. Розкroєний матеріал за-дає в бригаду.

Стрекочуть швейні машин-ки. Кожна робітниця добре знає своє діло. Їх дванад-цять у бригаді. Директор районного побутового комбі-нату Петро Макарович Хар-ченко з задоволенням роз-повідає про кожну з них.

Схвально відгукуються про Тетяну Стоян, Віру Рубан, Раїсу Стратонову. Неоділу Скорошкіну та багатьох ін-ших жінок і закрійництво швейного цеху № 4 Зінаїду Петрівну Колісник.

В. ДАНУЦА.
м. Новоукраїнка.

наші професії

ЗАКРІЙ-НИЦЯ

роди стенового села. Не зчулася дівчина, як і Рівнян-ську середню школу № 5 за-кінчила. Однак ще з шкіль-ної заві разом з одноклас-ницею Валентиною Верхо-вод вношувала мрію швач-кою стати.

— Розумієш, Зіночко, — промовляла не раз подру-га, — яке то шастя принесе-ти радість людям. Пошиєш красиві плаття, костюм чи пальто, і замовці швидко за-куватимуть, порадять знайо-мих їти на примірку саме до тебе.

Батьки не втручалися, підкреслили тільки: — Обирай, доню, таку про-фесію, яка наймиліша сер-цю.

І ось Зіна стала учини-цею Кіровоградського про-фесійнотехнічного училища № 9. Намагалася якнайкра-ше навчитися на закрійництво відділі. Заступник директо-ра по виробничій частині Володимир Іванович Юрков та майстер виробничого на-вчання Сергій Корнійович Сахно помітили уважність, наполегливість дівчини. На-магалися дати їй усі неаб-

СПОРТ

● СПОРТИВНА ГІМНАСТИКА

РЕКОРДСМЕНИ... У ВІДПУСТЦІ

Цих змагань чекали чимало шанувальників спортивної гімнастики. Були сподівання, що п'єдестал шани займуть нові чемпіони, що, нарешті, буде сформовано новий склад збірної області, яка візьме участь у першості республіки.

І ось початок першого етапу змагань першості області. Одразу у вболівальників здивування: в спортивний зал зайшло лише чотири юнаки-гімнасти. Дівчаг, щоправда, трохи більше—одинадцять. В організаторів змагань ще раніше було занепокоєння. І не без підстав. Наприклад, з Олександрії до Кіровограда мали прибути 10—12 спортсменів. Та «команда» з'явилась в складі одного гімнаста.

Дехто з керівників спортивних товариств висловлювали невдоволення:

— Тепер же пора відпусток. Хіба час влаштовувати такі поєдинки?

Саме через «несприятливу» пору року не прибули на змагання ДЮСШ № 1 та ДЮСШ спортивного клубу «Зірка».

Таким чином, за першість в особистому заліку почали боротись 15 гімнастів. Після дводенних змагань серед спортсменів, що виступали за програмою майстрів спорту, найбільшу кількість очок (107,5) набрав Микола Кричун (ДСТ «Буревісник»), на другому місці його одноклубник Віктор Фурлет (106,25 очка). Віктор Куценко не поступився першістю серед тих, хто виступав за програмою кандидатів у майстри спорту.

Серед дівчат перемогу здобула Р. Луказюк. Під час змагань два спортсмени (А. Куценко та М. Івацки) виконали кандидатські нормативи.

Ось і всі рекордсмени...

Таким чином, організаторам першості області не було можливості відібрати гімнастів, які могли б ввійти до складу збірної області. А незабаром треба буде їхати до Івано-Франківська. І в усьому, якщо прислухатись до міркувань деяких фізкультурних активістів, виня «несприятливої» пори року.

Але ж в спорті канікул не може бути.

М. ВІНЦЕВИЙ.

На Сугоклеї.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 23 ЛИПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Новина. (М). 10.15 — Теленарис «Біля сідмдесятої паралелі». (М). 10.45 — Кольорове телебачення. «Ревнива до самої себе». Телеспектакль. 12.05 — Для школярів. «На приз клубу «Нептун». (Мінськ). 12.35 — Кіножурнал та художній фільм «Майор Вахор». III — IV серії. (Кіровоград). 17.10 — Телевізії. (К). 17.30 — Міжнародні змагання з легкої атлетики. СРСР — США. (Ленінград). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Б. Нушич — «Дві ко-

медії». Фільм-спектакль. (К). 21.55 — «Республіка живе». (Дніпропетровськ). 22.15 — Українське кольорове телебачення. «Мистецтво України». (К). 23.00 — Телевізії. (К).

П'ЯТНИЦЯ, 24 ЛИПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Новина. (М). 10.15 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Варті природи». (М). 10.45 — Кіножурнал та художній фільм «Мені двадцять років». (Кіровоград). 18.40 — «Пошуки, знахідки, відкриття». (К). 17.10 — «День за днем». Інформаційна програма. (Кіровоград). 17.25 — Оголошення. (Кіровоград). 17.30 — Міжнародні змагання з легкої атлетики. СРСР — США. (Ленінград). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Республіка живе. (К). 21.15 — Концерт. Для вас, трудівники ланів. (К). 21.55 — Художній фільм «Вісімнадцятий рік». (К). 23.40 — Телевізії. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.10 — Телевізії. (К).

Редатор В. ПОГРІБНИЙ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спор-
ту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

БК 00601.

Індекс 61197.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Зам. № 3705.

Тираж 49 000.

Всі молоді виробничники Кіровоградського м'ясокомбінату успішно склали екзамен з військово-технічної та спортивної підготовки. Зараз тут вже готуються до завершального етапу огляду — спортивного свята.

На фото: заняття з групою гімнастів проводить інструктор-методист виробничої гімнастики Микола Кошкарів.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

СЕРІОЗНОЮ перевіркою, екзаменом на спортивну зрілість стануть старті V Спартакіади народів СРСР, якій передують спартакіади в колективах фізкультури, в районах, містах, областях та республіках країни. Підготовка і проведення спартакіад мають на меті сприяти дальшому впровадженню фізичної культури в повсякденний побут радянських людей, всемірному розвитку провідних видів спорту, особливо серед молоді.

За останній час у фізкультурно-спортивному русі області сталися приємні зрушення, які характеризуються поглибленням роботи в колективах фізкультури, зрослою майстерністю спортсменів, масовістю. Лише за попередні три роки в рядах фізкультурників Кіровоградщини підготовлено 44 майстра спорту, 119 кандидатів у майстри спорту, 175 тисяч спортсменів масових розрядів. Значно збільшилась кількість значків ГПО і громадських фізкультурних кадрів. В області традиційними стали спартакіади «Здоров'я» та інші масові спортивні заходи, які проводяться за місцем проживання.

За цей час значно поліпшилась спортивна база: введено в дію 41 спортивний зал, стадіони в Олександрівці, Новоархангельську, Доброзелівці, Новогородці, Новомиргороді, 44 спортивно-оздоровчих і туристських бази. Поліпшено спортивної роботи з дітьми і виявленню здібної змінні сприяло відкриття нових дитячо-юнацьких спортивних шкіл в Долинській, Знам'янці, Олександрії, Кіровограді і Новомиргороді.

Активізація фізкультурної і спортивної роботи дозволила нашій області вийти в соціалістичному змаганні на честь Ленінського ювілею на перше місце серед областей своєї групи, за що вона нагороджена ювілейним Кубком і Почесною грамотою Комітету по фізичній культурі і спорту при Раді Міністрів УРСР.

Ці успіхи в розвитку фізкультури і спорту дають всі підстави

чекати вдалого виступу на змаганнях V Спартакіади республіки. Однак вони потребують дальшого закріплення, значної організаторської роботи з боку комсомольських органів, комітетів по фізкультурі і спорту по дальшому вдосконаленню форм і методів керівництва фізкультурно-спортивним рухом. Великі обов'язки покладені на організаційні комітети по проведенню V Спартакіади на місцях, які повинні забезпечити виконання програми змагань, вникати в усі деталі, входити з

дів. Цей список засвідчують і результати змагань першого етапу Спартакіади, в ході якого три спортсмени виконали нормативи майстрів спорту СРСР, 15 — кандидатів у майстри спорту, 123 — першого спортивного розряду.

Проте ще не скрізь організовано проходять змагання першого етапу Спартакіади, а в деяких колективах до їх підготовки і не приступали. Основним недоліком в цьому слід вважати недостатню організаторську роботу з боку міських та районних комітетів по фізичній культурі і спорту, слабе залучення до цієї справи широкого активу, відсутність цілісної роботи спортивних секцій в колективах, що позбавляє можливості успішно виступати на змаганнях нинішньої Спартакіади. Так, в Петрівському, Олександрівському та деяких інших районах змагання відбуваються при незначній кількості учасників, тренування проводиться з вузькою групою спортсменів. Змагання тут, як правило, проводяться за спрощеною програмою, до якої інколи зовсім не включаються такі види, як легка атлетика, велоспорт. З боку обласної ради ДСТ «Колос» ще не відчувається справжньої організаторської роботи по проведенню IV сільських спортивних ігор, які є складовою частиною V Спартакіади УРСР.

В ряді місць до змагань не підготовлено спортивну базу, недостатньо придбано інвентаря та спортивної форми.

Всі ці недоліки потребують негайного усунення. V Спартакіада заради на марші, і завдання нині полягає в тому, щоб до її фінішу прийти з найкращими результатами.

В. ГАНОЦЬКИЙ,
інструктор відділу пропаганди і агітації обкому КП України.

Екзаменує спартакіада

пропозиціями до відповідних органів.

І ось змагання першого етапу Спартакіади в колективах фізкультури, в яких стартувало понад 160 тисяч спортсменів. Відбулися також змагання в учбових закладах системи профтехосвіти, школах і вузах. Організовано вони пройшли у колективах фізкультури Кіровоградських швейної і панчішної фабрик, м'ясокомбінату, заводу «Червона зірка». Заслугує на увагу добра організація першого етапу Спартакіади в колгоспі «Зоря» Онуфріївського району. В святковій обстановці відбулося відкриття V обласної Спартакіади в Кіровограді, Знам'янці, Олександрії, Гайворонському, Онуфріївському та інших районах.

Перші змагання показали, що успіх приходить там, де до Спартакіади готувалися по-дільному, заздалегідь. І названими тут районами, містами і окремими колективами фізкультури не вичерпується список позитивних прикла-

ОБЛАСНА ШКОЛА ПІДГОТОВКИ КЕРІВНИКІВ ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ

проводить набір учнів
до таких груп:

ХОРМЕЙСТЕРІВ-БАЯНІСТІВ;
КЕРІВНИКІВ ДУХОВИХ ОРКЕСТРІВ;
ХОРЕОГРАФІСТІВ;
КЕРІВНИКІВ ДРАМАТИЧНИХ ГУРТКІВ;
ХУДОЖНИКІВ-ОФОРМЛЮВАЧІВ.

Строк навчання 10 місяців.

Навчання в школі за рахунок організацій, колективів та зацікавлених осіб за свій рахунок.

ПЛАТА ЗА НАВЧАННЯ

	ЗА РАХУНОК ОРГАНІЗАЦІЙ І КОЛГΟΣПІВ:	ЗА СВІЙ РАХУНОК
Хормейстерів-баяністів	— 475 крб.	175 крб.
Керівників духових оркестрів	— 495 крб.	195 крб.
Хореографів	— 450 крб.	150 крб.
Керівників драматичних гуртків	— 460 крб.	160 крб.
Художників-оформлювачів	— 445 крб.	145 крб.

Учні, які навчаються за рахунок організацій і колективів, одержують стипендію в розмірі 30 крб. на місяць.

Бажаючі навчатися, повинні подати до школи вступні документи.

АДРЕСА: м. Кіровоград, вул. Гоголя, 64/50.

КІРОВОГРАДСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 2

оголошує прийом учнів
для підготовки:

мулярів, штукатурів, теслярів, малярів (строк навчання один рік);

столярів-теслярів, малярів-штукатурів (строк навчання два роки)

Приймаються хлопці та дівчата 1954—1955 років народження з освітою 8—10 класів.

Учні забезпечуються безплатним харчуванням, обмундированням, спеодатом, гуртожитком і одержують 33 проценти сум. зароблених в період виробничої практики.

Для вступу треба подати заяву на ім'я директора, автобіографію, свідоцтво про народження, паспорт, документи про освіту (в оригіналі), характеристику з школи, довідку з місця проживання, довідку про сім'яне становище і 6 фотографій розміром 3x4 см.

Документи приймаються до 25 серпня.

Початок занять — 1 вересня 1970 року.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Деклєбистів, 8.

Довідки даються по телефону 2-47-54.

ДИРЕКЦІЯ.